

Kappan vänds inom restaurangbranschen och även på andra håll

I Helsingin Sanomat (HS) kunde vi den 21 november 2021 läsa att ”Maras riktlinje för coronapass irriterar företagare” och i artikeln berättade en bastu- och restaurangföretagare i Helsingfors att han är förvånad över att turism- och restaurangförbundet MaRa motsätter sig striktare krav på coronapass. Enligt HS berättade bastu- och restaurangföretagaren att han hade kontaktat MaRa för att utträda ur organisationen. Enligt tidningen berättade företagaren att han har det svårt på grund av coronan, men att han inte skyller krisen på beslutsfattarna i Finland. Enligt HS hade företagaren i fråga ”redan tidigare förundrat sig över kommentarerna från MaRas ordförande gällande åtgärderna i Finland under pandemin”.

I ledaren i förra numret av den här tidningen 7/2021 konstaterade jag i anslutning till tanken ”jag själv” att *”en känsla av gemenskap mellan företag och människor tycks uppstå först när alla branschens aktörer har det lika svårt, dvs. när alla sitter i samma båt. Ett bra exempel på detta är aktörer inom restaurang- och evenemangsbranschen, dvs. de som lidit mest av coronakrisen. Företag och arbetstagare inom dessa branscher samt deras fackförbund såväl på arbetsgivar- som arbetstagar sidan har tillsammans arbetat för att de orimliga restriktioner som berör branscherna ska upphävas. Men även denna ”gemenskap” har krävt att aktörerna inom dessa branscher verkligen har suttit i samma båt”*.

Situationerna och människornas åsikter förändras snabbt när företagarnas egna ekonomiska situationen påverkas. Nyheten i Helsingin Sanomat är ett bra exempel på detta. Det ser ut som att vissa restaurangföretagare tar illa upp då intressebevakningsorganisationen står upp för dem genom att kritiserar de myndigheter som har fattat beslut om olika restriktioner och hur dessa har genomförts. Så borde vi säkert inte längre göra när tjänstemännen åter ”gör det rätta”, då de har tagit fram coronapasset som gör det möjligt för företagarna att åter hålla det egna företagets dörrar öppna. Det spelar förstås ingen roll hur det går för andra restaurangföretagare, absolut inte, eftersom man endast är intresserad av de egna fördelarna.

Jag antar att MaRas intressebevakning har dugt mycket bra åt den bastuföretagare- som nämns i HS, åtminstone till den del MaRa har krävt statsmakten på olika stöd och andra ersättningar för sina medlemmar. Alltså ersättningar för de ekonomiska skador och förluster som har orsakats restaurangföretag på grund av att restaurangerna stängdes till följd av coronakrisen och att företagarnas näringsfrihet och arbetstagararnas arbete förhindrades. Eller har bastuföretagaren i fråga klarat sig helt utan några stödpengar från staten? Kanske företagaren var så stolt att han inte ens ansökte om stöd. Eller så trodde han kanske att pengarna kom utan MaRas intressebevakning, eftersom myndigheterna och statsmaktens representanter ville bevilja stöd av ren godhet.

När jag läste artikeln i HS funderade jag på vad bastuföretaga-

ren i fråga upplevde vara ett problem med att MaRa som organisation bevakar de restaurangägares intressen som anser att de inte vill ha striktare användning av coronapass? Vilken negativ effekt har detta på företag som fritt får hålla sina restauranger öppna med hjälp av coronapass? Märklig självskhet. Coronapass som system ser ut att vara en form av hybridpåverkan, som gör att företagare/företag som tidigare har arbetat gemensamt hamnar i strid med varandra. För att undvika missförstånd vill jag påpeka att användningen av coronapass passar mig bra. Jag följer dock oroad, riktningen på utvecklingen i västerländska rättsstater.

Intressebevakning är en bransch där det helt enkelt bara är omöjligt att få alla parter nöjda samtidigt. Intressebevakningsorganisationernas intressebevakning, särskilt bland arbetsgivare, behövs främst när företaget anser sig vara i knipa eller när företaget upplever att det behöver något av organisationen. När allt är bra i företaget och man inte behöver kontakta organisationen kan man uppleva hela organisationen som onödig.

Jag har under årens lopp många gånger fått se hur företagens representanter ändrar åsikt enligt hur man anser det gynna det egna företagets verksamhet. Ibland kräver man att organisationen utan att tveka ska ta ställning i en enskild fråga. Det kan gälla tjänstemännens (hälso- eller arbetsskyddsinspektör, utbildningsstyrelsen osv.), fackförbundets eller dagligvaruhandelns representants agerande eller krav som de ställer. Efter en tid konstaterar man i anslutning till en liknande fråga att det inte nu är tid för sådana ställningstaganden, eftersom den part som är mål för uttalandet kan bli irriterad. Därför är det bättre att försöka föra frågan vidare i gott samförstånd eller med hjälp av goda förhandlingsrelationer. Det senare ställningstagandet förekommer oftast när den som lägger fram åsikten har ett företag där det inte finns ett behov av att ändra på situationen eller företaget i övrigt går tillräckligt bra. Men också de här åsikterna kan snabbt ändras, när företaget stöter på överraskande problem. Det har förekommit ett fall där företagets representant önskade att förbundet skulle ta ställning i en viss fråga och även deltog i utarbetandet av innehållet. Men när meddelandena senare orsakade problem för förbundet trädde företaget i fråga snabbt ur förbundet. Till och med så, att man från företagets sida fördömde förbundets agerande. Företaget avslutade alltså sitt medlemskap, även om företaget i fråga självt hade medverkat till att hela härvan uppkom.

När jag läste den artikel i HS jag nämnde tidigare kom jag att tänka på ett ordstäv. ”Tro inte allt för gott om andra, de påminner mer om dig själv än du tror.” Trots detta tankeväckande ordstäv vill jag tro att människan kan bättre.

God jul och gott nytt år!

Mika Väyrynen